

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Thomæ Tamburini Societatis Jesu Siculi
Caltasinettensis, In ... Universitate Messanensi Theologiæ
Primarii Professoris, Tractatus Quinque In Quinque
Ecclesiæ Præcepta**

Tamburini, Tommaso

Dilingæ, 1697

Caput XIV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40032

non erit necessario ad confessionem deferenda, cum sufficiat, ipsum peccatum in sua specie deferre.

8. Quid si non quidem eodem die, sed statim à communionem mortaliter quis peccet? Responder Diana *par. 11. tract. 8. resolut. 58.* quem citavi supra in simili *cap. 9. num. 4.* ait, fornicationem statim à communionem, ultra peccatum contra castitatem, peccare peccato sacrilegij in propria specie sacrilegij, specialiter Confessori aperienda; quam sententiam ego nunc approbo, si sit sermo de peccatis turpibus; at si loquatur de cæteris peccatorum generibus, non videtur eadem ratio, cum illa turpia magis opponantur puritati carnis Christi Domini; unde in illis major est, & specialis irreverentia contra ejus cultum, quam sit in cæteris. Id tamen sapientioribus discernendum relinquo. Vide omnino dicta *c. 9. n. 4. &c. c. 16. n. 26. in tract. de confessione.*

CAPUT XIV.

A quo, & quo ornatu distribuenda est Eucharistia, & an ab omnibus Sacerdotibus?

1. Quid minister distribuenda Fidelibus Eucharistia sit solus Sacerdos, & necessitate urgente, Diaconus, ex commissione tamen Sacerdotis, ut etiam semper, deficiente Sacerdote, quando porrigenda illa esset alieni, vel etiam sibi ipsi vita periclitantibus, quia tunc præsumitur commissio ipsi à Sacerdote facta, est extra controversiam. Sed sunt hic alia explican-

da ad ejusmodi ministrantem pertinentia, præter illa, quæ per occasionem dicta sunt supra, præsertim *c. 2. & 7.*

2. Inquires enim primò. An quilibet Sacerdos licitè ministret cuicumque ex Fidelibus indifferenter Eucharistiam?

3. Respondeo cum necessaria distinctione; vel enim agis de communionem necessaria, qualis est illa, quæ fieri debet in Paschate; & illa, quæ in fine vitæ; vel de voluntaria, qualis est ea, quæ fit à Fidelibus ex devotione, seu ex supererogatione; priorem non licet ministrari à quibuscunque Sacerdotibus, sed à Parochis, & Prælati, vel delegatis ab illis, ut supra *c. 2. & 4.* dictum est satis: posteriorem licitè quilibet Sacerdos ministrare potest omnibus indifferenter, etiam non petita licentia à Parocho, seu Prælato. Rationes hujus doctrinæ plures affert Delgadillo *de Euchar. s. 4. dub. 3. & 6.* nervisque omnibus confirmare contendit. Præcipua ratio est, quia, inquit, ex vi Ordinis Sacerdotalis, cuilibet Sacerdoti confertur potestas distribuendi Communionem voluntariam; nam sicuti quilibet Sacerdos habet ex vi ordinis potestatem, seu jurisdictionem ad confessionem Sacramentalem administrandam voluntariam, quæ est ea, quæ fit de venialibus, vel de mortalibus aliàs ritè absolutis; sic ad communionem voluntariam, quæ est ea, quæ fit infra annum ex supererogatione; eadem enim est ratio de confessione, ac de communionem.

4. Ad aliam rationem se convertunt De Lugo, Suarez, Vasquez, & omnes,

in b...
BVRIN
in
de
E. III
30.6.

omnes, ut loquitur Leander *tract. 7. disp. 4. quæst. 3.* quia ajunt, omnes hodie Sacerdotes habent licentiam tacitam Parochorum, Episcoporum, & Prælatorum Regularium ad administrandam Eucharistiam voluntariè peccatis; (nota, quòd illa prior sententia recurrit ad potestatem datam in ordinibus à Christo, hæc ad datam à Pastoribus Ecclesiæ) ne scilicet defraudentur Fideles frequentatione tam utilis Sacramenti, si cogentur quærere, à quo illud suscipere debeant.

5. Ex his ergo jam colligis, extra Communionem Paschalem, & extra finem vitæ, Sacerdotem quemlibet tibi voluntariam communionem ministrare licitè posse, & consequenter eam à te posse suscipi, sive in templis Sæcularium, sive Regularium, sive ubicunque celebretur Missa, ut in Superiorioribus me iterum dixisse, recordor.

6. Nec obstat, quòd multa privilegia sint hac de re concessa Religiosis, aliisque; non obstat, inquam, quia hæc concessa sunt, ut sæpe numero sit, vel ad scrupulos avertendos; vel pro illis, qui sustinent, etiam ad voluntariam communionem necessariam esse Pastoris, vel ejus delegati licentiam.

Quid de Laico?

7. **I**nquires secundò. An aliquando liceat Laico, atque adeo Subdiacono, vel Clerico in minoribus, Eucharistiam aliis distribuere?

Respondeo. Duas de more esse sententias; altera negat, ne in casu quidem necessitatis urgentis dandi, deficientibus Sacerdotibus, Viaticum infir-

mo. Ita sustinent Filliuc. De Logo, Fagundez apud Leand. *tract. 7. disp. 14. quæst. 13.* quibus adde Marchinum de Peste *part. 3. cap. 8. num. 6. & cap. 9. num. 7.* Ratio præcipua est, quia sic postulat reverentia tanto Sacramento debita, quam expendit *capit. Provincia, de consecrat. distinet. 2.* sic dicens; *Quidam Presbyteri intantum, parvi pendunt divina Mystera, ut Laico Corpus Domini tradant ad deferendum infirmis;* & sic addit: *Interdicit Synodus, ne talis temeraria presumpcio amplius fiat.*

2. Altera in tanta necessitate urgentis mortis, nec præstò existente Sacerdote, concedit, posse Laicum, infirmo Eucharistiam, immo & sibi ipsi, si alius non adest, potrigere. Ita Reginald. Lessius, Castrop. Thom. Hurtad. aliique quos citat, & sequitur probabiliter Leander loco cit. Id quod mordicus defendit Delgadillo *cap. 4. de Euchar. a num. 36.* Ratio præcipua est, quia, quòd Sacerdos aliis distribuatur Eucharistiam, solùm est de præcepto Ecclesiastico, neque enim apparet, quòd sit de divino; at præcepta Ecclesiastica non urgent in tanta necessitate, & usus primitivæ Ecclesiæ, quo Sacer Minister dabat in laicorum manus communicare volentium, sacram Eucharistiam, ut eam in proprias domos deferrent, postea assumendam; usus, inquam, hujusmodi ostendit, accipere à solius Sacerdotis manibus Eucharistiam, esse solùm de consuetudine hodie, vel de dispositione Ecclesiæ; quæ, ut dictum est, in tanta necessitate non obligant, præsertim cum hæc non sit.

tantam irreverentiam, ut non vincatur à summa utilitate, quam pius noster Dominus velle supponitur in agrotante, quamvis irreverentiam magnam cognovimus supra cap. 2. num. 18. Unde, negavimus Sacerdotem sine vestibus sacris, & sine aliis observationibus ibidem dictis, posse consecrare, ad moribundum communicandum.

9. Neque obstat illud S. Thomæ, & Ecclesie. Cujus officium committi voluit solis Præbyteris, quibus sic congruit, ut sumant, & dent cæteris; vel illud cap. modo num. 7. cit. non obstat, inquam, quia certum est, hoc officium autoritative ex jure suo convenire Sacerdotibus, & ordinariè per illos debere deferri ad infirmos; at ministerialiter, & ut instrumento, atque in tanta necessitate potest aliis convenire, ut per omnes tunc convenit Diacono; & non est ratio, cur deficiente Diacono, non possit in ea necessitate etiam laici convenire; sicuti eisdem convenit alium baptizare, Sacerdote, vel alio Ministro deficiente.

10. Quòd aliqui pro hac secunda sententia afferant exemplum Mariæ Reginæ Scotiæ, quæ se ipsam sub tempore supplicij communicaverit, benè est; sed hanc secundam sententiam non evincit; quia illa, ne tunc sacra Eucharistia in manus Hæreticorum deveniret, potuit prudenter, immò & debuit, (quandoquidem nullus aderat Sacerdos) sacras illas particulas ipsa consummare. Utraque tamen (semoto certè scandalo) sententia probabilis est.

11. Subinquires: potestne Sacerdos licitè extra sacrificium communica-

re seipsum ex devotione, & morte non instante?

Respondeo: Si non adsit alius Sacerdos, qui illi porrigere sacram hostiam posset, facile concederem; sed si non item; quia si adsit alius Sacerdos, adsit legitimus Minister; ab ejus ergo manibus accipere debet, quia se conformem reddere communi hodie Fidelium consuetudini, necessarium est. Quòd si adsit Diaconus, pari modo ab ejus accipiat manibus propter eandem rationem: sed certè tunc poterit etiam jure suo uti Sacerdos, & proprijs manibus se communicare, cum sui juris sit, id committere, vel non committere Diacono, qua commissione non data, jam deficit legitimus Minister.

12. Absente Sacerdote, posse Diaconum se ipsum communicare sine necessitate, sed solum ex devotione, negat, & quidem probabiliter, Sà, Ver. Eucharistia num. 33. quia ipsi conceditur hujusmodi administratio, urgente dumtaxat necessitate; sed concedit Valquez & Dicastillus, quem citat, ac recipit Leander tract. 7. disp. 4. quest. 16. quia esto, verum sit, quòd Concilium Nicænum concedat Diacono, communicare alios propter necessitatem dumtaxat; sed ad comunicandum se ipsum non requirit ullam necessitatem, sed solum absentiam Præbyteri. Ecce verba (quod si non fuerint presentes, vel Episcopus, vel Præbyter, tunc ipsi Diaconi proferant, & sumant.)

—†—o—†—

LI

As

in biblioteca

BVRIN
in
de
E II
506

An cum parte sua Hostia liceat, Sacerdoti alios communicare?

13. **I**nquires tertio: An Sacerdos licite communicet Fidelem, ei partem suae hostiae porrigendo? Respondeo: Sanè licebit; quia sic etiam Christus Dominus fregit; & dedit &c. atque ex alia parte nullum est præceptum, neque legitima consuetudo in oppositum introducta. Ita Emman. Sà, Ver. Eucharistia num. 15. Joan. Sanchez disp. 22. num. 21. de Lugo de Eucharist. disp. 20. n. 69. alijque,

Quo ornatu distribuenda est Communio à Sacerdote?

14. **I**nquires quarto: Quo ornatu, seu vestibus Sacerdos alijs Eucharistiam ministrabit? Nam supra cap. 10. num. 8. solum diximus, quem ornatum ipse, qui Eucharistiam suscipit, habere debeat.

15. Respondeo: Sanè cum stola, & superpelliceo, si loco superpellicei uteretur alba, non possem illù condemnare, sicuti nec Marchinus tractat. 2. de ordine cap. 8. num. 6. eum condemnat, si deficiente stola, distribuat cum solo superpelliceo. Et sicuti Delgadillo de Eucharist. capit. 4. num. 60. non condemnat saltem de mortali eum, qui sine superpelliceo distribuerit Fideli sano; multò minus condemnaret, si Fideli graviter ægotanti, quando superpellicei, vel albæ copia haberi non potest; quamvis Leander loc. citat. damnet de mortali. Quid ergo nos dicemus? Equidem Sacerdotem decenter habitu

Clericali, vel habitu Religioso indutum, solaque stola ornatum, vel cum solo superpelliceo, aut sola alba condemnare (aliqua existente necessitate) non possem; quia, dum decencia debita servetur, & vestes in distribuenda Eucharistia (aliud longè diversum est in celebrando; de quo agitur in tract. de Missa) non sunt tanti momenti. Escap. sanè de celebr. Missarum, quod inducit Leander pro superpelliceo, vel est de solo consilio, vel usu abrogatum est; scandalum autem adstantium, & quod times, facile removeri potest, si illos instruas de veritate.

Quid de alijs Caremonijs fieri solijs in distribuenda Eucharistia?

16. **I**nquires quinto: Estne peccatum, omittere, dum à Sacerdote distribuitur Eucharistia, illas alias caremonias; puta, luminis accensum, confessionis generalis, absolutionis peccatorum &c. per illa verba Misereatur vestri &c.

17. Respondeo. Leander affirmat esse mortale, & movetur ex eo, quòd in cap. Sanè de celebr. Missa habetur, quòd accendatur lumen quando extra Missam Eucharistia dispensatur; sed ego sequor Suarez disp. 72. sect. 7. & Dian. par. 10. tract. 16. resol. 4. aliosque, in eorum omissione solum cogno-scentes veniale, & in necessitate cum Paxjord. libr. 3. tit. 3. num. 32. nullum. Neque plus velle potest dictam e. sent. si loquamur de lumine accendendo, quando communio distribuitur extra Missam; nam, dum celebratur sacram, alia

alia est ratio. Accendendum autem hoc lumen in distribuenda Eucharistia semper intelligitur (præter lumen lampadis) de alio lumine, seu candela: Dico extra Missam, nam, dum celebratur sacrum, qua obligatione debeat adesse lumen, alibi dictum est in opusculo nostro de sacrificio Missæ lib. 1. c. 5.

18. Dices: quandoquidem hujus lampadis coram Sanctissimo facta est mentio, scire cupio, quid juris de continuo ardente lumine coram illo?

19. Respondeo. Quintanadvén, de Euchar. sing. 1. damnat peccati mortalis Parochum, & consequenter Superiorem Ecclesie, si eo sciente, & consentiente, lampas ante Ven. Sacramentum integro die non ardeat; & proinde non leviter delinquere ædituum, qui per tres, aut quatuor noctes relinquat lampadem extinctam, quia Paul. V. in suo Rituali mandat, continuò ardere illic lampadem; si verò per unam tantum horam, aut quid ampliùs, peccatum grave non committere. Ita Quintanadvénas.

20. Quibus relatis, subjungit Gobat de communione cap. 2. in hunc modum. Nostra Synodus Constantiensis dicit quidem, ardeat noctes, atque dies coram tabernaculo lampas; non tamen utitur verbo, reatum lethalem inducente; & vidi pluribus in locis, partim ob inopiam, partim ob longam consuetudinem, & etiam alicubi ob torporem, non ita severè observari hanc doctrinam, quam non admitto universaliter in tanto rigore. Hactenus ille.

21. Nos in nostris Siciliae diocesisibus rigidiores in hac re sumus; & cer-

tè cujuscumque Ecclesie legitima consuetudo servanda est. Leander quidem tract. de sacrificio. Missæ disp. 7. quæst. 71. ait, non esse quidem præceptum in jure de hac continuatione lampadis coram Sanctissimo; esse tamen sub mortali universalem Ecclesie consuetudinem, licet etiam hanc neget Marchantius apud eundem, præter modò dictum Gobat. Iterum igitur dico, servandam esse cujuscumque Ecclesie consuetudinem.

CAPUT XV.

Quomodo prædicta sint observanda in communicandis peste infectis.

1. **V**T id, atque ea, quæ huc pertinent, plenè explicentur, inquire primò, qua obligatione teneantur Parochi ad Eucharistiam porrigen- dam contagiosa peste infectis.

2. Respondeo, cum Filiberto Marchino de peste part. 3. qui, cum ex communi Theologorum sententia, dixisset cap. 1. num. 10. regulariter loquendo, Parochum utpotè Pastorem bonum teneri sub mortali, etiam cum periculo vitæ, per se, vel per alium, Sacramenta Pœnitentiæ, & Baptismi prædicis ministrare, si opus fuerit; deinde addit cap. 2. quoad Sacramenta Eucharistiæ, & Extremæ Unctionis diversimodè loqui Theologos: alij enim cum Joanne Echio putant, obligari etiam ad hæc Sacramenta infectis ministranda, quamvis cum certo eorum vitæ periculo: alij cum Suario obligari solum ad